

1

Amikor hirtelen felpattant az iroda ajtaja, azonnal tudtam, hogy vége a játéknak. Lehet, hogy dőlt a pénz – de csak eddig. Ahogy a zsarú besétált, széles mosoly terült szét az arcomon. Ugyanaz a komor tekintet és döngő léptek, mint a többieknél – és a humorérzék hiányában sem különbözött a társaitól. Mielőtt szóra nyitotta volna a száját, már csaknem pontosan tudtam, hogy mit fogok tőle hallani.

– James Bolivar diGriz, letartóztatom a következő törvények megsértése miatt...

A *törvény* szóra vártam. Úgy véltem, így sokkal elegánsabb lesz. Abban a pillanatban, amikor elhangzott, megnyomtam egy gombot, ami begyűjtötte a mennyezetbe épített feketepor-töltetet. A keresztgerenda kettéroppant, és egy háromtonnás széf hullott pontosan a hekus fejére. Szemet gyönyörködtető látvány volt, ahogy összelapult. Amikor a vakolatpor leülepedett, láttam, hogy csak egy alig roncsolódott kar maradt utána, amely finoman megrándult, majd a mutatóujjával vádlón rám mutatott. A hangja kissé fojtottan áradt a

széf alól, és kihallatszott belőle, hogy sikerült megbánanom.

– ...illegális behatolás, lopás, hamisítás...

Egy darabig csak sorolta. Lenyűgöző volt a lista, de hallottam már korábban is. Nem hagyhattam azonban, hogy megzavarja a munkám. Az íróasztal fiókjában tartott pénzt kellett beletömnöm egy bőröndbe. A zsaru listája közben új vádponttal bővült, és fogadtam volna egy halom ezerkredites bankóban, hogy a hang határozottan sértődött.

– Ráadásul megtámadott egy rendőrrobotot. Ez is bekerül az aktájába. Ostobaság volt, mert az agyam és a gégem páncélozott, és a középső testszelvényem...

– Ezt én is jól tudom, George, de a fejedben volt egy adóvevő, és egyelőre nem szeretném, ha értesítenéd a barátaidat a történetekről.

Egyetlen rúgással eltávolítottam a fal egy darabját. Mögötte megtaláltam a pincébe vezető lépcsőt. Miközben a padlóra hullott törmeléket kerülgettem, a robot a lábam után kapott az ujjával, de számítottam erre, és vigyáztam, hogy maradjon közöttünk kéthüvelyknyi távolság. Elég rendőrrobot üldözött már ahhoz, hogy tudjam, mennyire elpusztíthatatlanok. Az ember felrobbanthatja vagy szétverheti őket, mégis folytatják a hajsztát; egyetlen ép ujjukkal is továbbvonszolják magukat, miközben fröcsög belőlük a szirupos moralitás. Ez is éppen ezt tette: Hagyjak fel a bűnöző életmódommal, fizessem meg a társadalommal szemben fennálló tartozásomat és effélék. Egészen addig hallottam a szavait, amíg le nem értem a pincébe.

Ettől kezdve minden pillanat számított. Három perc múlva a nyomomba erednek, nekem pedig pontosan egy

perc nyolc másodperig tart, amíg elhagyom az épületet. Nem sok, és ki kell használnom minden pillanatot. Kirúgtam a következő falipanelt, és a címkézőbe jutottam. Miközben elhaladtam a robotok között, egyetlenegy se nézett fel. Alacsony intelligenciájú, M osztályba tartozó példányok voltak. Arra készültek, hogy elvégezzék az egyszerű, monoton munkákat. Éppen ezért béreltem ki őket. Nem kíváncsiskodtak, hogy miért kell eltávolítani a címkéket a nitrogényümlcsös konzervdobozokról, vagy hogy hová vezet a falban eltűnő futószalag. Fel sem pillantottak, amikor kinyitottam a Soha Ki Nem Nyitott Ajtót. És mivel már semmilyen titkom nem maradt, nyitva is hagytam magam mögött.

A futószalag mellett továbbhaladva elértem a csipkés szélű lyukhoz, amit az állami raktárház falába vágtam. Tulajdonképpen csak ez volt illegális azok közül a dolgok közül, amit saját kezűleg csináltam, no meg a szalag felszerelése. Kinyitottam a raktárba vezető ajtót. Az automata emelőtargonca buzgón pakolta a mennyezeti éró konzervdobozhalmokat a szalagra. Ennek még annyi agya sem volt, hogy robotnak lehessen nevezni, egyszerűen követte a betáplált utasításokat. Megkerültem, és tovább kocogtam. Mögöttem lassan elhaltak törvénytelen tevékenységem hangjai. Kellemesen éreztem magam.

Az egyik legbriliánsabb ötlet volt ez, ami valaha is az eszembe jutott. Keveset kellett befektetnem, hogy kibéreljem az államival szomszédos raktárt. Utána pedig csak lyukat ütöttem a falba, és máris hozzáfértem a fel-

halmozott készletekhez. Tudtam, hogy egy ekkora raktárban hónapokig is tárolnak mindenfélét anélkül, hogy bárki is feléje nézne. Jobban mondva egészen addig, amíg be nem léptem a képbe.

Elkészítettem a lyukat, felszereltem a futószalagot, és a továbbiakban már csak az üzleti érzékemen múlt a siker. Robotokat béreltem, hogy eltávolítsák a dobozokról a régi címkéket, és helyettük felrakják a színpompás, magam tervezte újakat. Utána pedig teljesen törvényesen piacra dobtam a termékemet. Az én árum volt a legjobb, és a beszerzési forrásomnak hála, sokkal olcsóbban tudtam adni, mint a vetélytársaim, így szép kis haszonra tettem szert. Gyorsan szerződést kötöttem a helybéli kiskereskedőkkel, akik hónapokra előre elláttak megrendeléssel. Minden remekül működött – és még működhetne is egy ideig.

Villámgyorsan elűztem a fejemből ezeket a gondolatokat. Az én szakmában az első szabály, hogy ha egy üzletnek vége, akkor VÉGE! Persze nagy a kísértés, hogy csak még egy napig maradjon az ember, csak még egy csekket váltson be, de tudom, hogy ez mekkora kockázattal jár. Így ugyanis kellemetlenül közeli ismeretségbe kerülhet az ember a rendőrséggel.

*Fordíts háttat a mának, vissza se nézz!
Talál új szajrét egy régi csibész!*

Ez a mottóm, és nem is rossz. Azért vagyok még mindig szabadlábbon, mert ragaszkodom hozzá.

De az álmodozás nem segít abban, hogy meglójjak az üldözőim elől.

★★★

Mire a folyosó végére értem, minden zúrós gondolatot kivertem a fejemből. Odakint már valószínűleg hemzsegnek a zsaruk, éppen ezért gyorsan kell cselekednem, és nem engedhetek meg magamnak semmiféle hibát. Egy gyors pillantás jobbra és balra. Senki. Két lépéssel elértem a lift hívógombját. Korábban felszereltem ide egy számlálót, aminek a tanúsága szerint ezt az elhagyatott felvonót átlagosan havonta csak egyszer használják.

Nagyjából három másodperc múlva érkezett meg az üres kabin, én pedig beugrottam, és máris megnyomtam a hüvelykujjammal a tetőszint gombját. A felfelé vezető út egy örökkévalóságig tartott, de csak a belső óráim szerint. A valóságban pontosan tizennégy másodpercig. Ez volt a menekülés legveszélyesebb része. Amikor a felvonó lassított, megfeszültek az izmaim. Előkaptam 0,75-ös kaliberű visszalökésmentes pisztolyomat. Ezzel elintézhetek egy hekust, de többet nem.

Az ajtó sziszegve kinyílt, én pedig megnyugodtam. Semmi. Mivel odalent mindent körülvettek, szemmel láthatóan nem foglalkoztak azzal, hogy a tetőre is rendőroket állítsanak.

Itt, a szabad levegőn hallottam meg először a szirénák gyönyörű hangját. A zajból ítélve a fél rendőrség kivonult a tiszteletemre. Olyan volt ez a számomra, mint művészek az elismerés.

A pallót a liftakna mögött találtam, ahol hagytam. Az időjárás némileg megtépázta, de még mindig erősnek tűnt. Néhány pillanat alatt a mellvédhez vonszoltam, és átfektettem a két tető között.

Óvatosan mozogtam. Most egyáltalán nem számított az idő. Vigyázva felléptem a pallóra, a bőröndöt a mell-

kasomhoz szorítottam, és igyekeztem megőrizni az egyensúlyomat. Apró lépésekkel haladtam. Ezer láb választott el a talajtól. Ha nem nézek oda, nem zuhanhatok le...

Átértem. Rohanás. A pallót elrejtettem a tetőkorlát alá. Ha nem fedezik fel azonnal, ezzel is nyerhetek egy kis időt. Tíz gyors lépéssel elértem a tetőre vezető lépcső ajtaja elé. Könnyedén nyílt. Nem is tehetett másképp, mivel az idők folyamán elég olajat kentem a zsanérjaira. Amikor beléptem, a helyére csúsztattam a reteszt, és végre fellélegeztem. Még nincs vége a menekülésnek, de a legkomiszabb részén már túljutottam. Még két perc, és James Bolivar, alias „Sikamlós Jim” diGriz örökre eltűnik a szemük elől.

A tetőre vezető lépcsőfordulót ellepte a por, gyengén világítottak a fények, és sohasem járt erre senki. Egy héttel ezelőtt gondosan audio- és videopoloskákat telepítettem ide, és mindegyik azt mutatta, hogy a terület tiszta. A háborítatlan porban sem látszott más, csak a tulajdon lábnyomaim. Fel kellett tennem, hogy nem poloskázták be a lépcsőt, amióta utoljára erre jártam. Az én szakmámban mindig számolni kell bizonyos mértékű kockázattal.

Viszlát, James diGriz, te kilencvennyolc kilós, negyvenöt éves, kövér, kerek arcú tipikus üzletember, akinek a fényképét a rendőrség már ezernyi bolygóra elküldte – akárcsak az ujlenyomatait. Ezekről szabadultam meg elsőként. Viselés közben második bőrként simulnak az ember kezéhez, de csak végig kell

rajtuk simítani oldószerrel, és máris lehullanak, mint valami átlátszó kesztyű.

Következtek a ruháim – majd lecsatoltam a pocakom, amely húsz kiló, ólommal kevert termitet rejtett. Néhány simítás a festékoldóval, mire a hajam és a szemöldököm máris visszanyerte eredeti, barna árnyalatát. Fájt egy kicsit, amikor kihúztam az orrdugókat és az arcpárnákat, de ez az érzés egy pillanat alatt tovatűnt. Ezt követően kivettem a kék kontaktlencsét. Amikor végeztem, anyaszült meztelenül álltam, és valóban úgy éreztem magam, mint aki újra megszületett. Egy bizonyos értelemben így is történt. Új ember lett belőlem, aki húsz kilóval könnyebb, tíz évvel fiatalabb, ráadásul teljesen más a kinézete. A bőrönd egy teljes öltözet ruhát is magában rejtett, ezenfelül egy sötét keretes szemüveget a kontaktlencsék pótlására. Az elhozott pénz pedig kényelmesen elfért egy aktatáskában.

Amikor felegyenesedtem, valóban úgy éreztem, mintha megszabadultam volna tíz évtől. Amíg le nem vettem, nem is éreztem, milyen nehéz a súly, amit viseltem. Valósággal szökdécseltem.

A termit majd elintézi az összes bizonyítékot. Egy kupacba rugdaltam mindent, és megrántottam a gyuta csot. Az üvegek, ruhák, a bőrönd, a cipő, a pótsúly és minden egyéb szemet gyönyörködtető lángokba borult. A rendőrség csak egy elszenesedett foltot talál majd a cementpadlón, és mikroanalízissel talán begyűjthetnek néhány molekulát a falakról is, de ennél közelebb nem kerülhetnek hozzám. Az égő termit táncoló árnyakat festett a falakra, miközben lesétáltam három lépcsőfordulónyt, a száztizenkettedik emeletre.

A szerencse mellettem maradt. Amikor kinyitottam az emeletre vezető ajtót, senki sem tartózkodott a folyosón. Egy perccel később a gyorslift már le is vitt egy szimpatikus üzletemberrel együtt az épület előcsarnokába.

Csak egyet hagytak nyitva az utcára vezető ajtók közül, arra is egy hordozható televíziós kamera irányult. A ki- és besétáló embereket nem tartóztatták fel, a legtöbbjük észre sem vette a kamerát és a köréje csoportosuló zsarukat. Én is nyugodt léptekkel haladtam el előtte. Ebben a szakmában sokat jelentenek az erős idegek.

Egy pillanatra a rideg üvegszem egyenesen rám bámult, de utána nem foglalkozott velem. Nem történt semmi, ebből tudtam, hogy a rendszer tisztának talált. Az a kamera összeköttetésben állt a rendőrség központi számítógépével, és ha a személyleírásom csak közelítőleg is megegyezett volna azzal, akit kerestek, lecsaptak volna rám, mielőtt egyetlen lépést tehettem volna.

Egy számítógép-robot párost lehetetlen kicselezni, hiszen mikroszekundumok alatt képesek reagálni az eseményekre. De túl lehet járni az eszközön. És én megtettem most is, mint oly sokszor életemben.

Egy taxival elmentem tízsaroknyira. Megvártam, amíg a kocsi eltűnik a szemem elől, majd leintettem egy másikat. De csak a harmadik csere után éreztem magam annyira biztonságban, hogy az úrkikötőbe vitessem magam. Mögöttem egyre halkabban és halkabban szóltak a szirénák, és csak igen ritkán láttam rendőr-kocsit, az is az ellenkező irányba igyekezett.

Nagy felhajtást csaptak egy piti lopás körül, de ebben a túlcivilizált világban ez teljességgel normális.

A bűnözés olyan ritka, hogy a rendőrség valósággal lázba jön, ha talál valami törvénybe ütközőt. Ha úgy vesszük, nem kárhoztathatom őket ezért. Rettenetesen unalmas lehet folyton tilosban parkolókra vadászni. Valójában inkább köszönetet kellene mondaniuk nekem, hogy vittem egy kis izgalmat a szürke hétköznapijaikba.

2

Nyugodt volt az utam az úrkikötőig, amit természetesen messze a városon kívül építettek fel. Maradt időm kényelmesen hátradőlni, a tájat figyelni, és összeszedni a gondolataimat. Szeretek időnként filozofálni. Először is rágyújtottam egy jó szivarra. A másik énem csak cigarettát szívott, és a szerepből még a legbiztosabb magányomban sem léptem ki. A zsebtartóm frissen megőrzött minden szál szivart, dacára az eltelt hat hónapnak; egyik sem száradt ki. Jóízűen beszívtam a füstöt, majd kifújtam, egyenesen a vibráló tájba. Kellemes, ha az ember nem dolgozik, csaknem annyira jó érzés, mint amikor igen. Sohasem tudom eldönteni, melyiket élvezem jobban – azt hiszem, mindkettőt, amikor eljön az ideje.

Az életem olyannyira különbözik a társadalom gerincét alkotó emberek életétől, hogy szerintem el sem tudnám nekik magyarázni. Egy kövér, gazdag, egyesült világban élnek, ahol a bűnözés szónak már a jelentését is kezdik elfelejteni. Kevesen vannak az elégedetlenek, és még kevesebben azok, akik képtelenek beilleszked-

ni. Az évszázadok óta alkalmazott genetikai ellenőrzések gyorsan fényt derítenek az aberrációkra, és gyorsan hozzáigazítják az újszülötteket a társadalmi normákhoz. Néhányuknak azonban nem mutatkozik meg a gyengeségük, amíg el nem érik a felnőttkort; ők azok, akik apróbb bűncselekményekkel töltik az idejüket – betöréssel, bolti lopással vagy hasonlókkal. Ezek egy-két hétig, vagy akár egy-két hónapig is szabadlábban tudnak maradni. Mindez attól függ, mennyire intelligensek. De olyan biztos, mint a radioaktív atomok bomlása – mintha így lenne megírva a sors könyvében –, hogy a rendőrség előbb-utóbb elkapja és beviszi őket.

Túlszervezett, mesterkéltnél társadalmunkban nagyjából ennyi az összes bűnözés. Legalábbis a kilencvenkilenc százaléka. A fennmaradó egy, de annál fontosabb százalék az, amiért a rendőrséget még nem oszlatták fel. Ebbe az egy százalékba tartozom én, és rajtam kívül még egy maroknyi társam, szétszórva a galaxisban. Elméletileg nem szabadna léteznünk, vagy ha léteznünk is, nem szabadna elkövetnünk semmit – ennek ellenére egyáltalán nem ez a helyzet. Mi vagyunk a patkányok a társadalom falburkolata mögött – a korlátokat és a szabályokat áthágva élünk. Amikor még lazább szabályok voltak érvényben, sokkal több hozzám hasonló ember létezett, akár csak régen, amikor a fából ácsolt épületekben sokkal több patkány élt, mint a későbbi korok betonházaiban. De ezekben is megéltek. Most, hogy mindent vasbeton és rozsdamentes acél ural, kevesebb a rés az illesztések között, és ezeket csak a legokosabb patkányok találják meg. Ebben a környezetben csak egy rozsdamentes acélpatkány boldogul.

Büszke, ám magányos az acélpatkányok élete – de egyben a legkiválóbb tapasztalatgyűjtési lehetőség a galaxisban, bár csak akkor, ha az ember megússza szabadlábban. A társadalom szakértői nem képesek kidolgozni semmiféle közös elméletet, egyesek egyenesen tagadják a létezésünket. A leginkább elfogadott teória szerint egy késleltetett biológiai zavar áldozatai vagyunk, amelyet nem lehet gyermekkorban felfedezni és kiigazítani, mivel csak az élet egy későbbi szakaszában jelentkezik. Természetesen magam is sokat rágódtam ezen a kérdésen, de nem mondhatnám, hogy igazán el tudnám fogadni az előbbi elméletet.

Néhány éve írtam is egy vékony könyvet a témáról – természetesen álnéven –, amelyet elég jól fogadott az olvasóközönség. Az én elméletem szerint az aberráció inkább filozófiai, mintsem pszichológiai természetű. Egy bizonyos ponton belehasít a felismerés az emberbe, hogy szívesebben él a társadalmi szabályokon kívül, mintsem meghaljon az unalomtól. A mindent átható szabályrendszerben nincs jövő, nincs szabadság, ezeket csak egy teljesen más élet, a szabályok teljes mérvű elvetése adhatja meg. A szerencselovagoknak és a kalandoroknak, akik egyszerre élhettek a társadalmon kívül és belül, nincs többé helyük. Mára már nyomuk sem maradt. Hogy megőrizzem az elmém épségét, nekem is a semmit kellett választanom.

Amikor a taxi elérte az úrkikötőt, én is felhagytam a negatív gondolatokkal. Az én szakmámban csak a magánytól kell félni, és az önsajnálát könnyen felőrli az

embert, ha hagyja, hogy felülkerekedjen rajta. De ha akcióba lendültem, az mindig segített rajtam, a veszély és a menekülés megtisztította az érzéseimet. Amikor kifizettem a taxist, egészen nyíltan csaptam be. A tenyerem mögé rejtettem az egyik bankót, amikor feléje nyújtottam a viteldíjat. Olyan vak volt, mintha acélfal emelkedett volna a szeme elé. A hiszékenységét látva csak hümmögtem. A kapott borralaló persze csaknem teljes egészében pótolta a hiányzó összeget, csak azért csaptam be, hogy megtörjem kissé a monotonitást.

A jegykiadó ablak mögött egy robothivatalnok fogadott, homlokán egy kameraszemmel. Miközben jegyet rendeltem, halk kattanással lefényképezte az arcom, és rögzítette az úti célomat is. Az igazat megvallva csodálkoztam volna, ha ez a teljességgel megszokott rendőrségi eljárás elmarad. Nem hagytam el a naprendszert, tehát nem hittem, hogy ez a kép a számítógépen kívül bárhol is megjelenik. Egyelőre nem terveztem csillagközi utazást, mint a nagyobb akciók után. Nem tartottam szükségesnek. Persze ez a bolygó túl kicsi ahhoz, hogy belevágjak valami másba, de a Béta Cygnus naprendszerében közel húsz terraformált bolygó keringett. Ez, vagyis a hármas túl forróvá vált a talpam alatt, de a többi tárt karokkal várt. A bolygók gazdasági szempontból vetélytársaknak számítottak, és tudtam, hogy a rendőrségi együttműködés sem áll a helyzet magaslatán. Ennek most majd megisszák a levét. A jegyem a Moriy-ra szólt, a XVIII-as számmal jelzett, főleg mezőgazdasággal foglalkozó bolygóra.

Az úrkikötőben rengeteg apró üzlet kínálta portékáit. Gondosan bevásároltam, felújítottam a ruhatáramat, és beszereztem az utazáshoz nélkülözhetetlen aprósá-

gokat. A ruhákat hagytam utoljára. Egy rakás utazóruhát és egy skót szoknyát választottam ki, majd felnyaláboltam mindent, és bevonultam az egyik próbafülkébe. Mintha véletlenül tenném, az egyiket pontosan a falra tapasztott videopoloska elé akasztottam, és közben a lábammal átöltözést utánozó zajokat produkáltam, kezelésbe vettem a nemrég vásárolt jegyet. A szivarvágóm egyik vége lyukasztót rejtett magában; ezzel változtattam meg a lyukakat, amelyek a célállomást kódolták. A jegy immár a X-es bolygóra szólt, nem pedig a XVIII-asra, én pedig több mint kétszáz kreditet veszítettem az átalakítással. Ez a jegyhamisítás, sőt mindenféle hamisítás titka. Nem szabad megemelni az értékét – túl nagy az esélye, hogy rájönnek. Ha csökken a jegy értéke, és elkapják az embert, a kezelők inkább valamiféle számítógéphihibára gyanakodnak majd. Még csak a gyanú árnyéka sem merül fel bennük, elvégre ki olyan örült, hogy veszteségesen hamisítson jegyet?

Mielőtt a rendőrség gyanút fogott volna, levettem a ruhát a poloskáról, felpróbáltam, húztam az időt. Már csaknem minden készen állt, és még mindig maradt egy órám a hajó indulásáig. Ezt azzal töltöttem, hogy egy automatával kimosattam és kivasaltattam a frissen vásárolt ruháimat. Semmi sem kelti fel jobban egy vámtiszt érdeklődését, mint egy vadonatúj ruhákkal teli bőrönd.

A vámon gyorsan túljutottam, és amikor az úrhajó félig megtelt, én is beszálltam, és helyet foglaltam a stewardess mellett. Addig flörtöltem vele, amíg el nem helyezett a BOSSZANTÓ, RÁMENŐS FÉRFI feliratú skatulyában. Egy öreglány, aki mellém ült, szintén ebbe a kategóriába sorolt, miközben jeges tekintettel bá-

mult ki az ablakon. Boldogan szundítottam el, hiszen csak egyvalami jobb annál, ha az ember észrevétlen marad, mégpedig az, mint ha besuvasztják egy skatulyába. Ilyenkor a személyleírása összekeveredik azokéval, akik már amúgy is ebben a dobozban tartózkodnak, és lehetlenné válik a pontos azonosítás.

Amikor felébredtem, már csaknem elértük a X-es bolygót. Megvártam, amíg leszállunk, majd miközben arra vártam, hogy a csomagom túljusson a vámon, elszívtam egy szivart. A táska pénz nem tűnt fel senki-nek, mivel hat hónappal ezelőtt előrelátóan olyan papírokat hamisítottam, ahol a megfelelő rovatban a *pénzintézeti küldönc* foglalkozást tüntettem fel. Ebben a rendszerben csaknem ismeretlen fogalomnak számított a bolygóközi átutalás, és a vámosnak volt ideje hozzászokni a nagy összegű pénzküldemények látványához.

Csupán megszokásból összekavartam kissé a nyomaimat, és végül megérkeztem Brouggh-ba, egy nagy iparvárosba, ami csaknem ezer kilométerre feküdt a kikötőtől, ahol leszálltam. A csendes, külvárosi szálloda-ba már a vadonatúj papírjaimmal jelentkeztem be.

Általában egy nagyobb lélegzetvételi munkát követően pihenek egy vagy két hónapot; ezúttal sem gondoltam másképp. De miközben bevásároltam néhány apróságot, hogy újraalkossam James diGriz személyiségét, nyitva tartottam a szemem, és kerestem az új lehetőségeket. Amikor a legelső nap kiléptem a szálloda kapuján, láttam, milyen természetes errefelé az élet – és ez minden nappal csak jobb és jobb lett.

Többek között azért nem kerültem még a törvény karmai közé, mert sohasem ismétlem önmagamat. Sok balhét megálmodtam, de csak egyszer lőttem el a gon-

dolataim rakétáit, majd mindörökre hátat fordítottam nekik. Csak annyi volt bennük közös, hogy mindegyikkel pénzt kerestem. Na és az, hogy fegyveres rablással sohasem próbálkoztam. De eljött az ideje, hogy váltsak.

Miközben a pocakos Sikamlós Jim újjászületett, megterveztem az akciót. Épp akkorra készültem el, amikor magamra húztam az ujjlennyomatkesztyűket. Olyan egyszerű volt, mint minden remek terv. Minél kevesebb a részlet, annál kisebb az esélye, hogy az ember valahol elszúrja.

Arra készültem, hogy kirabolom a Moraiot, a város legnagyobb üzletét. Minden este pontosan ugyanabban az időpontban szállították egy páncélozott kocsival a bankba a napi bevételt. Roppant csábító volt – hatalmas pénzösszeg, lenyomozhatatlanul kis címletekben. Számomra csak az jelentett valamelyest gondot, hogy miként lehet egyetlen embernek elszállítani ekkora pénzmennyiséget. Amikor erre is megtaláltam a megoldást, készen állt a terv.

Persze csak fejben, egészen addig, amíg James diGriz újjá nem született. Aznap, amikor ismét magamra öltöttem a súlyos ál pocakot, úgy éreztem, mintha valami egyenruhát húznék magamra. Csaknem élvezettel gyújtottam rá az első cigarettámra, majd munkához láttam. Egy-két napot szántam az előkészületekre, ami néhány egyszerű lopásból állt, és már el is készültem. A munkát a következő nap estéjére ütemeztem.

Egy nagy kamion – amit meg kellett vásárolnom – volt az egész akció kulcsa. Persze a raktérben néhány, számomra kedvező változtatást eszközöltem. Egy L alakú sikátorban parkoltam le vele, mintegy félmérföldnyire a Moraiótól. A kamion csaknem teljesen ki-

töltötte a szűk teret, de nem aggódtam, mivel az utat csak kora reggel használták. Ráérősen visszasétáltam az áruházhoz, és csaknem ugyanabban a pillanatban érkeztem meg elé, amikor a páncélozott pénzszállító kocsis megállt. Nekidőltem a falnak, és vártam, hogy az őrök kihordják a pénzt. Az én pénzemet.

Egy olyan ember számára, akit kevés képzelőerővel áldott meg a természet, öngyilkosságnak tűnhetett, amit terveztem. Legalább öt fegyveres őr posztolt a bejárat körül, két másik a pénzszállítóban, a sofőr és a kocsikísérő mellett. Ráadásul a kanyar mögött hárman várakoztak járó motorú monociklin. Útközben ők adták a védőőrízetet. Ó, roppant lenyűgöző. Uralkodnom kellett magamon, nehogy vigyorogni kezdjek cigarettázás közben, amikor arra gondoltam, mi lesz a sorsuk ezeknek az alaposnak hitt védelmi intézkedéseknek.

A pénzes bőröndöket számláltam, ahogy azok lassan eltűntek a teherautó gyomrában. Mindig tizenöt volt, nem több, és nem is kevesebb; ez megkönnyítette számomra az időzítést. Abban a pillanatban, amikor a páncélozott teherautó elnyelte a tizenegyediket, a tizenötödik felbukkant az áruhát bejáratában. A sofőr ugyanúgy számlálhatta őket, mint jómagam, mert kiszállt a vezetőfülkéből, és a hátsó ajtó felé indult, hogy a rakodás végeztével bezárja.

Tökéletes összhangban mozogtunk. Abban a pillanatban, amikor a raktér ajtaja elé lépett, elértem a vezetőfülkét. Csendesen felkapaszkodtam, és becsaptam az ajtót magam mögött. A kocsikísérőnek csak annyi ideje ma-

radt, hogy a csodálkozástól eltátsa a száját és kidüllessze a szemét, amikor az ölébe ejtettem egy kábítógránátot. Én természetesen már korábban feldugtam az orromba a megfelelő szűrőket. Miközben bal kézzel beindítottam a motort, jobb kézzel a fülkét a raktértől elválasztó ablakon át hátradobtam egy nagyobb gránátot. Az örök megnyugtató puffanással rogytak az aprópénzes zsákokra.

Az egész hat másodpercig sem tartott. A lépcsőn álló örök még csak most kezdtek ráébredni, hogy valami nincs rendben. Mielőtt a páncélozott teherautóval eltűntem volna a kanyarban, még jókedvűen odaintettem nekik. Az egyikük megpróbálta ugyan egy ugrással elkapni a nyitott hátsó ajtót, de egy kicsit elkésett. Olyan gyorsan történt minden, hogy egyiküknek sem jutott eszébe használni a fegyverét, pedig magamban felkészültem néhány golyóra. A nyugodt életkörülmények, amilyenek ezen a bolygón is uralkodnak úgy tűnik nem tesznek jót a reflexeknek.

A monociklisek jóval gyorsabban kapcsoltak, és mielőtt a teherautó százlábnyit gurult volna, már üldözőbe is vettek. Lelassítottam, megvártam, amíg beérnek, majd beletapostam a gázba, és olyan sebességet vettem fel, hogy éppen ne tudjanak megelőzni.

Persze üvöltöttek a szirénák, és ők már lőttek is; épp úgy, ahogy elterveztem. Úgy suhantunk az utcákon, mint a versenyzők, a többi közlekedő elhúzódott előlünk. Az üldözőimnek nem is jutott az eszükbe, hogy tulajdonképpen ők tisztítják meg a terepet, hogy el tudjak menekülni. Ily gondolatokra nem maradt idejük. Nagyon vicces volt a helyzet, és miközben az éles kanyarokban manővereztem a teherautóval, attól tartottam, hogy hangosan elnevetem magam.

Persze valószínűleg riasztották a megfelelő szervezetet, és valahol előttem már építik az úttorlaszokat – de gyorsan megtettük azt a fél mérföldet ezzel a sebességgel. Pár másodperc, és megláttam a sikátor bejáratát. Befordultam a teherautóval, és ugyanekkor megnyomtam a zsebembe rejtett rövidhullámú adógombját.

A sikátor teljes hosszában berobbantak a füstbombák. Természetesen ezeket is magam készítettem, mint ahogy a felszerelésem minden darabját, mindazonáltal a tekintélyes mennyiségű, sűrű füst teljesen beborította a szűk utcácskát. Egy kicsit jobbra kormányoztam a teherautót, amíg a lökhárítók kaparni nem kezdték a házfalakat, miközben alig csökkentettem a sebességet; így olybá tűnt, mintha tapintás után kormányoznék. A monociklisek ezt természetesen nem tudták utánozni, mindössze két választásuk maradt: vagy megállnak, vagy belerohannak a teljes sötétségbe. Reméltem, hogy a megfelelő döntést hozzák, és senkinek sem esik semmi baja.

Ugyanaz a rádiójel, amelyik detonálta a bombákat, kinyitotta az előttem parkoló kamion rakterének az ajtaját is, valamint leeresztette a rakodórampát. Amikor kipróbáltam, remekül működött, és reméltem, hogy azóta sem romlott el. Próbáltam a sebességem alapján megbecsülni a hátralévő távolságot, de tévedtem egy kicsit. A pénzszállító első kerekei pusztító sebességgel érték el a rampát, és a páncélozott teherautó inkább bepattogott, mintsem begördült a kamionba. A vezetőfülke megremegett, és ha nem taposok idejében a fékre, egyenesen a nyerges vontató vezetőülésében kötöttem volna ki.

A bombák füstje mindent sötétbe borított, mintha éjfélre járna az idő. Ez és az összerázott agyam csaknem romba döntötte az egész akciót. Értékes másodpercek veszttek kárba, miközben a teherautó falának dőlve próbáltam összeszedni magam. Nem tudom, mennyi ideig tartott, de amikor végül visszabotorkáltam a hátsó ajtóhoz, a füstfüggönyön keresztül hallottam az örök kiáltásait. Amikor visszahúztam az elgörbült rámpát, meghallották a hangját, ezért kénytelen voltam közéjük hajítani két kábítógránátot, hogy lecsendesítsem őket.

Mire felmáshztam a kamion vezetőfülkéjébe, és életre keltettem a motort, a füst már kezdett oszlani. Csak néhány lábnyi távolságot kellett megtennem, és már ki is értem a napfényre. A sikátor egy széles útra nyílt, és láttam, ahogy a közelemben rendőrökcsik suhannak el. Amikor a kamionnal elértem a főutat, megálltam, és alaposan szemügyre vettem az esetleges szemtanúkat. De egyikük sem szentelt túlzott érdeklődést sem a kocsimnak, sem pedig a sikátornak. És minden jel szerint a sikátor túlsó végén is elült a lárma. Gázt adtam, és kifordultam a főútra. Egyenesen az áruház felé tartottam, amit épp az imént raboltam ki.

Persze csak néhány saroknyit haladtam abba az irányba, mielőtt letértem volna egy mellékútra. A következő saroknál megint befordultam, és egyenesen a Morajo felé vettem az irányt. A hűvös levegő befűjt az ablakon, és ettől valahogy jobban éreztem magam. Még fűtörésztem is egy kicsit, miközben a szervízutakon kanyarogtam a kamionnal.

Jó lett volna elhúzni a Morajo előtt, és látni a zúrzárvart, de ezzel csak feleslegesen növeltem volna a kockázatot. Még mindig nagyon számított az idő. Olyan út-